

vænnet af dermed, og det vilde vist alle fornuftige Forretningsmænd blive vænnede af med, ligesom man er bleven vænnede af med at sende det hårde og flette Smør, det saakaldte Bønderimør, til England, fordi det kom tilbage, somme Tider i Stikkelse af ikke andet end Bognsmørelse. Den Slags Forretninger forbyde sig af sig selv. Jeg vil gøre opmærksom paa, at her staar man over for et ganske nyt Princip, nemlig dette, at Staten skal regulere Omsætningen, at man ikke maa sælge Varer, medmindre de ere af en Kvalitet, der er godkendt af visse Embedsmænd. Jeg siger, det forekommer mig at være et højt farligt Princip at komme ind paa med Hensyn til Omsætningen. Jeg antager ogsaa, det vil gaa med Rødet som med alle andre Varer, at det gode og flette stilles ud fra hinanden; det ville Forbrugerne sørge for. Men jeg vil ikke hermed have sagt, at vi ikke vel skulle gøre Forsøg i den Retning, der her er Tale om. Jeg har kun villet tyde nogen Betænkelighed over for den Hurtighed og Beredvillighed, hvormed man altid her løber til at vedtage Forslag, som have et argrarist Landbrugsstilt. Jeg deler ganske de gode Ønsker, der ere udtalte for Landbruget, og mener heller ikke, vi skulle spare paa Stillingen, naar vi virkelig kunne udrette noget nyttigt og solidt for vor Produktion her hjemme, men jeg er ikke sikker paa, at det danske Landbrugs Produktion og Rentabiliteten deraf har bundet stærkt ved den snart store Hær af Embedsmænd, som den højtærede Indenrigsminister nu har under sin Resfort. Den højtærede Indenrigsminister afviste ganske, at Staten skulde tage sig af Transporten til England. Jeg kan ikke se, hvorfor det skulde være vanskeligere for Staten at sejle med Dampstib end at køre med et Lokomotiv. Den højtærede Minister kan udmærket godt styre et stort Transportvæsen, der omfatter hele Landet, han kan ikke alene køre, men, som vi erfare fra den senere Tid, ogsaa sejle. Jeg ser da ikke, hvilken Forstel der er paa, at Staten kører fra den ene Ende af Landet til den anden paa Sørbane og besøger vore indre Farvande, og saa det, at den lægger en Linie fra Esbjerg til England. Det forekommer mig ikke, at der er nogen Principforstel der. Skulde det vise sig, at man ikke kan faa en privat Entreprise til at besørge en ordentlig Transport til England, forekommer det mig, at Staten burde tage sig af det. Det viser sig nemlig, som jeg gentagne Gange fremhævede for den højtærede Minister, naar man gennemlæser Beretningen her om Rødførselsloven til England, at det er Transporten, der har været

i Vejen. Det er ikke det, at der hist og her er kommet daarligt Rødt; ærede Medlemmer, som ville læse denne Beretning igennem, ville blive overbeviste om, at den Hovedvanskelighed, der har været, har været Sibenes Antomstid. Derfor vil jeg henstille endnu en Gang til den højtærede Minister ikke uden videre at afvise dette Spørgsmaal. Han kommer ikke ind paa en ny og farlig Vej derved, at han sejler til England, lige saa vel som han kan køre paa Sørbane her i Landet.

Over for den Lovtale, der fremkom fra det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Lauridsen), skal jeg kun sige, at jeg tror, det er Topmaalet af Overdrivelse, og jeg tror ikke, det vidner om noget overordentlig indgaaende Kendskab til disse Sager, naar det ærede Medlem tror, at man under de nuværende Forhold med Kreatur- og Rødhandel vilde kunne opnaa det samme ved at sende Slagtefødt som ved at sende levende Kreaturer. Jeg tror ikke, at ret mange Landmænd eller Handelsmænd have Tillid til, at vi skulde kunne indvinde de Millioner, som vi ganske sikkert nok have tabt ved Udførselsforbudet. Man kan lære en Del af, hvad det har kostet andre, baade Amerika og Australien, at afsende deres slagtede Rødt. Det ærede Medlem maa jo vide, at der er længere til England fra Australien end fra os, og det ved enhver, der har set en lille Smule til de Forhold, at det har kostet baade Amerika og Australien enorme Summer at naa dertil, at de kunde sende det slagtede Rødt, og dog have de — det kunne vi se i de foreliggende Beretninger — alligevel altid vanskeligt ved at konkurrere med det, der er frist slaget paa Stedet. Maa, det er jo ikke min Mening at ville udvide det ærede Medlems Kundskaber alt for stærkt i saa Henseende. Jeg vil kun gøre opmærksom paa, at han befinder sig i nogen Overdrivelse, hvis han tror, at Landmændene ad denne Vej skulle faa deres Millioner igen.

Formanden (H og Sbro): Det ærede Medlem brugte i Begyndelsen af sin Tale en Betegnelse af den foregaaende Tale, som kunde misstydtes, og som man derfor maatte ønske undgaaet.

Bertelsen (Hjørring Amts 5te Valgkreds): Jeg kan ikke andet end paastå de Udtalelser, som fremkom fra den højtærede Minister over for de to Tilfælde af Mund- og Klovsyge, som ere fremkomne i den allerførste Tid, og ogsaa for øvrigt kan jeg slutte mig til de Udtalelser,